

Ved fremsættelsen af lovforslaget til den heromhandlede lov fremsatte *indenrigsministeren* en redegørelse, hvoraf anføres følgende:

„Efter afslutningen af den anden verdenskrig fandt indenrigsministeriet det nødvendigt, at spørgsmålet om beskyttelse af civilbefolkningen mod følgerne af krigshandlinger blev taget op til en indgående undersøgelse på grundlag af de erfaringer, der under krigen var indvundet såvel her i landet som særlig i de lande, der mere direkte var blevet berørt af krigen. Ministeriet nedsatte derfor den 18. marts 1946 et *udvalg* med den opgave at fremkomme med forslag til en organisation af befolkningens beskyttelse i tilfælde af krig. Dette udvalg har den 13. maj i år afgivet en betænkning med udkast til forslag til en lov om et civilforsvar. Det forslag, som jeg i dag tillader mig at fremsætte for det høje ting, svarer i alt væsentligt til det af udvalget udarbejdede udkast. . . . .

Under den sidste verdenskrig var civilbefolkningen i et hidtil ukendt omfang offer for krigshandlinger, hvilket dels var en følge af de moderne angrebsmidlers større effektivitet, dels en følge af, at de krigsførende parter så det som et vigtigt mål at svække modstandernes produktionskapacitet og befolkningens evne og vilje til at bære krigens byrder. Under en eventuel ny krig må denne udvikling vel desværre befrygtes fortsat, og grundlaget for hele forslaget er derfor det, at så længe vi lever i den verden, hvor der er en vis krigsfare tilstede, så længe er det nødvendigt, at vi har en organisation til i det omfang, det er muligt, at forebygge og afbøde følgerne, ikke blot af luftangreb, men af krigshandlinger i det hele taget. Et effektivt civilforsvar vil iøvrigt også være en nødvendig forudsætning for et militært forsvar, men selvom de militære værn af den ene eller anden grund sættes ud af spillet, må civilforsvaret kunne fungere. Civilforsvaret må derfor nødvendigvis tilrettelægges som *en selvstændig organisation*. . . . .

Lovforslaget bygger endvidere på det synspunkt, at det hidtil her i landet anvendte system, hvor vægten særlig er lagt på lokale hjælpeforanstaltninger gennem udbygning af det lokale brandvæsen, sanitetsvæsen o. s. v., ikke vil være tilstrækkelig effektivt i fremtiden. For det første er virkningerne af de moderne angrebsmidler så kraftige, at hjælp udefra alligevel ikke vil kunne undværes ved større angreb, hvilket der desværre er så mange erfaringer for fra de krigshærgede lande. Endvidere forudsætter det hidtidige system talstærke lokale korps, som ikke vil kunne skaffes med de nuværende indkaldelser til hær og flåde. Iøvrigt er den hidtidige ordning, bortset fra civilbeskyttelses-udrykningskolonnerne, de såkaldte CBU-kolonner, på grund af de omfattende afviklingsforanstaltninger